

skat, der vilde kunne virke yderst trykende paa dem, sammenholdt med de Skatter, de ellers kommer til at betale, netop naar deres Erhvervsevne er forringet. Skatten bliver haard for de indtægtsløse og for de lave Indkomster, og det bliver egentlig en Progression nedadtil, man indfører ved denne Skat.

Jeg skal ikke sige meget om Detailerne i dette Lovforslag og kun gøre opmærksom paa nogle enkelte Punkter. Der staar i § 2, sidste Stykke, at fritaget for Skatten bliver saadanne værnepligtige, der i Tilfælde af Mobilisering eller Krig indkaldes til Militærtjeneste. — Hvis et saadant Lovforslag skulde blive ophøjet til Lov, maatte man vel ogsaa tage saadanne overordentlige Tilfælde med, som vi har nu, altsaa en Indkaldelse til Sikringsstyrken maatte i høj Grad fritage for Skattebyrden.

Naar der i samme Paragraf under b. staar, at fritagne er saadanne, hvis „legemlige eller aandelige Tilstand gør dem uskikkede til Erhverv“, saa er det vist en tvivlsom Bestemmelse. Man kunde meget vel tænke sig, at en Mand, hvis aandelige Tilstand gjorde ham uskikket til Erhverv, sad med en meget betydelig Indtægt. Skattemyndighederne kender Folk, der desværre er anbragte paa Sindssygehospital, i privat Pleje eller lignende, og som har Millioner af Kroner i Formue og flere hundrede Tusinder i Indtægt. Man kan egentlig ikke sige, at der var Grund til at fritage dem for denne Skat.

I § 4, sidste Stykke, staar, at „skattepligtige, der opholder sig i Udlandet, er pligtige at betale Skatten i deres Hjemstedskommune“. Det er godt nok at sætte dette ind i en Lov, men hvorledes faar man fat i dem? Hvis de ikke har Indtægtskilder eller fast Ejendom her i Landet, vil det gaa saaledes, som det ellers gaar, at man ikke vil faa fat paa dem og ikke faa dem sat i Skat. — Indenrigsministeriet, som naturligvis af Finansministeriet er hørt i denne Sag, har adskillige Indvendinger imod selve denne § 4 og mener, at det vilde være lettere, hvis Udskrivningsmyndighederne direkte sendte Indberetning til Skattemyndighederne, maa-ske det var allerlettest, hvis man skulde opkræve en saadan Skat, at gøre det paa den Maade, at den blev opkrævet som en Del af Indkomstskatten. Men alt dette er af den Slags Ting, med Hensyn til hvilke jeg har forstaaet af Lovforslagets Indbringers Bemærkninger, at man vil stille sig yderst forhandlingsvillig.

Der er et Par enkelte Ord, som blev udtalt af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, som jeg gerne vil nævne, fordi det har undret mig, at de er fremkommet fra det konservative Folkeparti. Den ærede Ordfører er ikke til Stede og kan altsaa ikke svare paa, hvad jeg her siger, men det udtales af den ærede Ordfører: „Det maa siges, at vi har faaet en Formue- og Indkomstskat, om ikke i tilstrækkelig saa dog i en saadan Mængde, at den maa tilfredsstillende dem, der sagde: Vi maa vente med Værneskattens Indførelse, til vi har faaet en Indkomstskat“. Hvis dette er et Udtryk for, at det konservative Folkeparti mener, at Formue- og Indkomstskatten endnu ikke er tilstrækkelig, vil jeg gerne have det slaaet fast, for det, synes jeg, vil være vejledende for kommende Forhandlinger, og det er ikke uinteressant, at det konservative Folkeparti er kommet dertil, at Formue- og Indkomstskatten ikke er „tilstrækkelig“. Saaledes faldt Ordene, de kan i hvert Fald ikke forstaaes anderledes, men det kan være, at de *skal* forstaaes anderledes eller ikke er et rigtigt Referat af den ærede Ordførers Udtryk. Men som de staar, maa man forstaa, at den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti mener, at Formue- og Indkomstskatten ikke indkræves i tilstrækkelig Grad, og det er jo ret bemærkelsesværdigt.

Til Slutning skal jeg sige, at det, som maatte tiltale en Finansminister, er det, at der her tilbydes en Skat, og under en Forhandling om den militære Lov, som jeg tidligere omtalte, har jeg set, for jeg var ikke til Stede i Tinget, at det samme ærede Medlem, som var Ordfører for Forslagsstillerne, sagde, at da der krævedes mange Penge til Militærvæsenet i Øjeblikket, vilde man vel nok tage imod en Skat, naar den kom, og han vilde sige, at han snart kom med et Forslag om en saadan Skat. Dertil vil jeg som Finansminister sige, at Staten trænger ustandselig til Penge og trænger til Penge ikke mindst til Militæruddgifter, som for det sidste Finansaar vil kræve et Beløb af 90 Mill. Kr. i alt og vel snarest, hvis Forholdene ikke forandres, vil blive mere i det nuværende Finansaar fra 1. April 1916 til 31. Marts 1917. Der er altsaa god Brug for Pengene. Men en Skat som denne er jo mere en Anvisning paa Fremtiden end et Beløb, som nu stilles til Raadighed. Efter de Udregninger, man kan gøre, men de bliver jo ret vilkaarlige, bliver det saadan, at denne Skat i det første Aar vil